

Flygtningenævnets præmisser

Flygtningenævnet stadfæstede i februar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk hazara, shia muslim og afghansk statsborger. Han er født og opvokset i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv forud for nævnsbehandlingen henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af de samme personer, der dræbte hans far. Ansøgeren har henvist til, at hans far 2-3 år forinden ansøgerens udrejse af Iran blev deporteret til Afghanistan, hvor han blev dræbt. Faderen havde forinden fortalt, at han havde konflikter i Afghanistan, hvorfor ansøgeren formoder, at Taliban dræbte faderen. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive arresteret af de iranske myndigheder, som uretmæssigt mistænker ham for at stå bag drabet på en af sine kollegaer.

Ansøgeren har under nævnsbehandlingen henvist til, at han frygter, at den person, som dræbte hans far, foretog drabet som led i en arvestrid, nu må forventes at udgøre en fare for ansøgeren. Ansøgeren antager desuden, at denne person vil mistænke ansøgeren for at have et hævnmotiv og derfor ønsker at dræbe ham.

Efter Udlændingelovens § 40 påhviler det en asylansøger at sandsynliggøre sit asylmotiv.

Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren om sit centrale asylmotiv i forhold til Afghanistan har forklaret divergerende og udbyggende. I forbindelse med skemaudfyldningen [i foråret 2011] har ansøgeren oplyst, at hans far efter deportationen fra Iran blev dræbt af Taliban i Afghanistan. Under asylsamtalen [i slutningen af] 2011 har ansøgeren forklaret, at han ikke vidste, hvem hans far havde konflikter med i Afghanistan, og at han ikke vidste, om faderen blev dræbt af Taliban eller af myndighederne. Under nævnsbehandlingen har ansøgeren forklaret, at han for få måneder siden har haft kontakt med sin farbror i Iran, og at denne har oplyst, at ansøgerens far blev dræbt af en stedbror i forbindelse med en arvestrid. Ansøgeren har samtidig på forespørgsel oplyst, at han havde jævnlig kontakt med sin farbror i Iran i perioden fra hans far blev dræbt til ansøgeren forlod Iran.

Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring i det hele fremstår som konstrueret til lejligheden.

Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Flygtningenævnets afgørelse om afslag på genoptagelse fra februar 2014

Flygtningenævnet udtalte bl.a.:

”Ved brev af [ultimo 2013] har Dansk Flygtningehjælp anmodet Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen. Flygtningehjælpen har i den forbindelse henvist til, at ansøgeren efter nævnets afgørelse er konverteret til kristendommen, og at han har fremlagt dokumentation for, at han er iransk statsborger. Flygtningehjælpen har endvidere anført, at ansøgeren under en samtale hos Flygtningehjælpen [ultimo 2013] har forklaret, at han er opvokset i en muslimsk familie og kultur, hvor han ikke har været i selskab med kristne. Han læste første gang i biblen under sit ophold i Grækenland, hvor han mødte nogle venner, som gik i kirke, og han oplevede, at kristne agerer efter, hvad der står i biblen, mens muslimer ikke opfører sig efter, hvad der står i koranen. Ansøgeren mener, at muslimer skaber problemer og opfører sig grimt, mens han forbinder kristendommen med kærlighed og venlighed. Derfor besluttede han sig for at konvertere til kristendommen. Ansøgeren begyndte regelmæssigt at deltage i [kirke As] gudstjenester i [sommeren] 2013, hvor han blev døbt [i efteråret 2013]. Ansøgeren går nu i kirke hver søndag. Derudover beder ansøgeren alene eller sammen med venner og læser to gange ugentligt i biblen på farsi. Ansøgeren er protestant. Ansøgeren har oplyst, at han er iransk statsborger, men han frygter at blive udsendt til både Iran eller Afghanistan, da han vil blive slået ihjel begge steder. Derfor har han heller ikke fortalt om sin konversion til sin familie, og han har kun fortalt få venner herom. Der går imidlertid rygter om ansøgerens konversion blandt muslimer, og han har sammen med vennen [MM] oplevet religiøs chikane, hvor folk ikke vil spise med dem og kalder dem vantro. Der er vedlagt et dåbsbevis fra [kirke A], samt et dokument der skulle bevise, at han er iransk statsborger.

Flygtningehjælpen finder, at ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og har henvist til Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende konvertitter fra Afghanistan. Flygtningehjælpen har i den forbindelse anført, at det på trods af, at det ikke på nuværende tidspunkt er fastslået, om ansøgerens konversion er kommet til de afghanske eller iranske myndigheders kendskab, ikke kan udelukkes, at der er en risiko for, at ansøgerens konversion vil komme til de afghanske eller iranske myndigheder til kendskab ved en tilbagevenden til Afghanistan eller Iran. Da ansøgeren er konverteret, vil han ved en tilbagevenden til Afghanistan eller Iran have svært ved at lægge skjul på sit nye tilhørsforhold, og fordi han vender tilbage fra et europæisk land, vil hans opførsel være i lokalbefolkningens fokus, hvilket indebærer, at ansøgeren ved den mindste afvigelse fra religiøse normer og principper vil være i en særdeles udsat position. Flygtningehjælpen finder ikke, at det, jf. Flygtningenævnets praksis i sager om konvertitter, kan kræves, at ansøgeren skal skjule eller hemmeligholde sin religiøse overbevisning for at undgå problemer i hjemlandet.

Flygtningenævnet har foranstaltet dokumentet vedlagt Dansk Flygtningehjælps brev af [ultimo] 2013 oversat. Heraf fremgår, at det er et identitetsbevis fra folkeregistret i Iran vedrørende [ansøgeren], født den 30. juni 1996 i Teheran. Forældrene er [Y] og [K], der er afghanske statsborgere. Videre fremgår det, at en fødselsattest skulle være udarbejdet [nogle dage efter fødselsdatoen].

Ved e-mail [afsendt i begyndelsen af] 2014 har Dansk Flygtningehjælp anført, at ansøgeren har bemærket, at efternavnet i dokumentet, [...], stammer fra hans mors nye mand, men han er registreret i Danmark med sin fars efternavn [...].

Ved e-mail [afsendt i begyndelsen af] 2014 har Dansk Flygtningehjælp fremsendt yderligere oplysninger i sagen i form af en udtalelse dateret [i slutningen af] 2012 fra [MC], pastor ved [kirke A], hvoraf det fremgår, at ansøgeren har deltaget meget regelmæssigt i kirkens gudstjenester samt

andre af kirkens aktiviteter og arrangementer, samt at ansøgeren er kommet i kirken siden [begyndelsen af 2013].

I den anledning skal det meddeles, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at genoptage sagen eller grundlag i øvrigt for at udsætte ansøgerens udrejsefrist. Nævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet.

Flygtningenævnet kan således i det hele henholde sig til sin afgørelse af 6. februar 2013.

Flygtningenævnet bemærker, at det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at det påhviler en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre sin identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig.

Flygtningenævnet bemærker videre, at ansøgeren ikke er kommet med nogen forklaring på, hvorfor han nu oplyser, at han er iransk statsborger, mens han tidligere under asylsagen har oplyst, at han er afghansk statsborger. For så vidt angår de dokumenter, som ansøgeren har fremlagt i forbindelse med genoptagelsesanmodningen bemærker nævnet, at disse efter deres form, indhold og fremlæggelsestidspunkt fremstår som konstruerede til lejligheden og derfor ikke kan tillægges bevismæssig vægt. Det bemærkes i øvrigt, at dokumenterne ikke ses at indeholde oplysninger, der sandsynliggør, at den heri omtalte person skulle være iransk statsborger, ligesom den pågældende person i dokumentet er benævnt [med et andet efternavn].

Flygtningenævnet lægger på den baggrund fortsat til grund, at ansøgeren er afghansk statsborger.

Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af konversion, idet nævnet ikke kan lægge til grund, at ansøgeren reelt er konverteret.

Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren under den oprindelige behandling af sagen ikke har oplyst om sin interesse for kristendommen, der efter oplysningerne i genoptagelsesanmodningen opstod under et ophold i Grækenland forud for indrejsen i Danmark, hverken overfor politiet, Udlændingestyrelsen, sin advokat eller overfor Flygtningenævnet. Det bemærkes i den forbindelse, at det fremgår af erklæringen [fra slutningen af] 2013 fra [MC], pastor ved [kirke A], at ansøgeren begyndte at komme i kirken [i begyndelsen af] 2013.

Flygtningenævnet har ved vurderingen af oplysningerne om ansøgerens konversion tillige lagt vægt på, at ansøger som det fremgår af præmisserne for nævnets beslutning [fra foråret] 2013, under asylsagsbehandlingen har afgivet udbyggende og divergerende forklaringer om sit asylmotiv, ligesom han i forbindelse med genoptagelsesanmodningen er fremkommet med nye oplysninger om sit statsborgerskab.

Flygtningenævnet finder det efter en samlet vurdering fortsat ikke sandsynliggjort, at ansøgeren skulle være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en udsendelse til Afghanistan.

Det påhviler fortsat ansøgeren at udrejse af landet i overensstemmelse med den i afgørelse[n] [fra foråret] 2013 fastsatte udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan ansøgeren, som det fremgår af nævnets beslutning [fra foråret] 2013, udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a.

Flygtningenævnets afgørelse om afslag på genoptagelse fra marts 2014

Flygtningenævnet udtalte bl.a.:

”Ved brev [fra foråret] 2014 har De anmodet Flygtningenævnet om at genoptage sagen. De har som begrundelse for anmodningen blandt andet henvist til, at De har modtaget en udtalelse fra fængselspræst [PB], hvoraf det fremgår at Deres klient udsættes for trusler på [en institution]. De har videre henvist til, at det fremgår af meddelelse fra Asylret af 8. november 2013, at politiet løbende har tvangsudsendt afviste asylansøgere fra Afghanistan, der har kendskab til de få konverterede afghanere, som befinder sig i [institutionen]. De konverterede afghanere er i flere tilfælde blevet truet med død og ødelæggelse, når de på et tidspunkt bliver udsendt til Afghanistan af dansk politi. Deres klient frygter, at han vil blive opsøgt eller overfaldet af en eller flere af de tvangsudsendte muslimske afghanere fra [institutionen]. Det er i strid med sharia-loven, at forlade islam og Deres klient frygter derfor både privatpersoner, som myndighederne ikke vil beskytte ham imod, samt forfølgelse fra myndighedernes side, idet han har overtrådt sharia-loven. De har videre henvist til andre konkrete asylsager, hvor den pågældende asylansøger efter nævnsmødet var konverteret og efterfølgende fik sin asylsag genoptaget. De har til anmodningen om genoptagelse vedlagt en udtalelse [fra foråret 2014] fra fængselspræst [PB], hvoraf fremgår at [PB] har talt med Deres klient, som har fortalt at hans værelseskammerat truede ham og ruskede ham, da han fik at vide, at Deres klient var kristen. Deres klient klagede i den forbindelse til vagten. Deres klient føler sig isoleret og når han går ude i gården, går han langs muren og er opmærksom på om hans medindsatte sparker ud efter ham. De har vedlagt en artikel fra Information, en meddelelse fra Asylret samt to folketingsspørgsmål. De har på den baggrund anmodet om, at Deres klients sag genoptages til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I den anledning skal det meddeles, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at genoptage sagen eller grundlag i øvrigt for at udsætte Deres klients udrejsefrist. Nævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet og det efterfølgende afslag på genoptagelse.

Flygtningenævnet kan således henholde sig til sin afgørelse [fra foråret] 2013. Flygtningenævnet kan endvidere henholde sig til sit afslag på genoptagelse [fra foråret 2014]. Flygtningenævnet kan af de grunde, der er anført i nævnets afgørelse [fra foråret 2014], fortsat ikke lægge til grund, at Deres klient reelt er konverteret fra Islam til kristendommen. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge Deres klients oplysninger om at have modtaget trusler fra andre asylansøgere, der er udsendt eller ligesom Deres klient står foran en snarlig udsendelse, til grund, idet oplysningerne fremstår som konstruerede til lejligheden. Flygtningenævnet har navnlig lagt vægt på, at oplysningerne er fremkommet umiddelbart før en planlagt udsendelse og efter, at nævnet [i foråret 2014] har meddelt Deres klient afslag på genoptagelse. Det bemærkes, at Deres klient i forbindelse med den tidligere genoptagelsesansøgning således alene har oplyst om, at han og hans ven har været udsat for chikane i form af, at andre asylansøgere har kaldt dem vantro og ikke har villet spise med dem. Flygtningenævnet bemærker også, at det ikke er oplyst, hvem der har truet ham, udover at der

har været tale om medindsatte, ligesom det ikke er oplyst, hvordan de pågældende har fået kendskab til, at Deres klient skulle være konverteret til kristendommen.

Herefter, og da det anførte om nævnets generelle praksis i sager vedrørende asylansøgere, der er konverteret fra islam til kristendommen, ikke kan føre til et andet resultat, finder nævnet ikke, at Deres klient har sandsynliggjort, at han skulle være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en udsendelse til Afghanistan.

Det påhviler fortsat Deres klient at udrejse af landet i overensstemmelse med den i afgørelse[n] [fra foråret 2013] fastsatte udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt Deres klient ikke udrejser frivilligt, kan Deres klient, som det fremgår af nævnets beslutning [fra begyndelsen af] 2013, udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a.